

גנסין - מאיתו ועליו

כאובייקטיביות מרוחקת בחינת

„מספר יודע כל“.

בימי העניינים האחרונים הוצגה בהערותי שלמעלה גישה אחת, שאף היא מבחינה במעין „ריאליזם פסיכולוגי“, אך מסוג שונה, כאשר עולמו של הגיבור נתפס מבעד עיני עצמו, והמספר אינו משמש אלא לצורך ניסוח עולמו הפנימי או החיצוני כפני שהיה קולטו. לעומת ההתרחשות שדמיון מדגישה, נראה לי, שניתן לראות בסיפור סיפור של חוויה פנימית מישורית, החוזרת על עצמה והיא מזליכה בהכרח אל הלא-כלום. לדעתי, מתבצע איפוא כבר בסיפור הזה המעבר החד למדי מספור שבו מושלת בכיפה דמות אופי מגובשת, ליצירה שעיקרה חיי נפש, המתרחשים בתוככי דמות זו והמותנים באופיה האינטימוסטרורטי.

הערותי הענייניות של המגדיר חשובות להבנת הטקסט של גנסין לקורא הישראלי. שכן לשוני של הסופר, על אף חיוניותה המפתיעה ברענונותה, התיישנה בתחומים סמאנטיים רבים: שפע הביטויים, הן הארמיים והרוסיים והן העבריים ה„קשים“, אינם מובנים עוד לקורא המצוי, והסברם חיוני כדי להקל על הקריאה השוטפת והמתנה של היצירה.

יוסף אבן

(סוף מעמוד 16)

זמן זה, מריק למעשה, הוא היסוד היחיד כמעט המתקדם בסיפור זה התקדמות משמעותית ועל כן מה מייאשת את גיבורי המרכז של הסיפור, כאשר הוא ניצב במשך הזורים הזה כאי בתוך נחל וחש באימה בחנושה שאין בכוחו להשתלב בה ביאות.

מסת המבוא המקיפה של דן מירון מציגה את הסיפור מתוך בקיאות רבה, הן בזיקת השוואה אל שאר סיפורי גנסין והן כיצירה עומדת בפני עצמה ובזכות עצמה כהישג ספרותי רב חשיבות. הוא מגדירו בצמד תארים קצת בעיניים, כ„סיפור ריאליסטי פיוטי“, כאשר התואר השני ממתן ומחליש את הראשון. כן מדגיש הוא את ייחודו של סיפור זה, המעצב משך זמן ארוך בחינת „הווה סיפורי“ בהשוואה לסיפורי גנסין האחרים, שזמנם מצומצם.

ד. מירון מדגיש בניתוחו הבהיר את קיומה של מעין התרחשות ספק חיצונית ספק פנימית החלה ביחס לגיבור הראשי בחינת תהליך מתמשך של ניזון וירידה. תהליך זה נובע לדידו בחלקו מ־אופי הסביבה השוקעת, שנציגה הבית היפה של שלוש האחיות, ובחלקו מאופי הגיבור כאדם ירוד. את מעמדו של המספר הוא מגדיר